

## \* پیش نویس قانون اساسی \*

نیاز به تکرار نیست که جمهوری اسلامی نظامی است تحمیلی و در هنگام رای گیری سال ۱۳۵۷ به مردم ایران دروغ گفته شد و بدون اشاره به نوع رژیم با ارائه یک سری وعده ها که هیچگاه به عمل درنیامد حکومتی که مد نظر اسلاميون بود وبعد ها دیدیم که دست استعمار از آستین فتنه ولایت فقیه بدر آمد به ملت شریف ایران تحمیل شد.

امروز ایرانی پاک نژاد را نتوان بدون برنامه به پای صندوق های فراندنم کشید. برخی بنا براین قرار دارند تا ملت ایران را در بزرگترین تصمیم خود، در مسئولیتی که بعهده خواهد گرفت طی فراندنمی برای تعیین شکل نظام به پای صندوق های رای بکشانند؛ کدام نظام؟؟ نظام جمهوری اسلامی، جمهوری فدراتیو، جمهوری سوسیالیستی،... پادشاهی مشروطه؟ بر اساس کدام قانون اساسی؛ قانون اساسی ۱۹۰۶ که بند هائی از آن نوعی مذهب گرایی است، یا مشروطه سکولار که مذهب و حکومت از هم جداست؟ چه جمهوری چه پادشاهی چگونه حقوقی برای بانوان، شهروندان ارشد و سایر آحاد ملت تامین خواهد بود؟

در راستای تحقق بخشیدن به تصمیم گیری بدون دغدغه و بدون شک و تردید در مورد نظام آینده کشور از یکسال و اندی پیش جسته و گریخته پیشنهادهایی به من رسیده است، تا از هم اکنون **پیش نویس** دو گونه قانون اساسی (جمهوری لائیک و همچنین پادشاهی مشروطه که نظام پارلمانی اساس کار آن باشد و مذهب در هر صورت جدا از اساس حکومت باشد) تهیه شده و **به رایزنی همگان** گذاشته شود. بدین منظور تارنمائی در آدرس: [www.peymanmeli.org/constitution](http://www.peymanmeli.org/constitution) آماده شده تا رهنمودی تاریخی برای متخصصان، حقوقدانان و ایرانیان گرامی باشد.

گرچه **پیش نویس قانون اساسی** که بر اساس داده های موجود با همیاری مردم و با شور و مشورت حقوقدانان و متخصصان قانون اساسی تدارک شود مبنائی دموکراتیک و مدرن برای فرزندان ایران خواهد بود، ولی هر قانونی که پیشنهاد میگردد چه قانون اساسی باشد چه قانون جزا، قانون مدنی و یا قانون همگانی، شاید از نظر مردم و برخی قانونگذاران بهترین قانون بنظر آید ولی از نظر افرادی که قانون بر آنها جاری می گردد ممکن است اصلح و مورد پذیرش همگانی نباشد؛ لذا ضروری است تا تک تک احاد ملت مشارکت همگانی داشته و در بنیان نهادن قانونی که نسل ها از آن بهره مند خواهند شد سهم داشته باشند.

مردم ایران یکبار در تاریخی ترین شکل و در منطقه ای از جهان، در زمانی که همسایگان ایران در تعصب دینی آلوده بودند، با دادن خون های زیاد صاحب قانون اساسی شده است که در نوع خود با وجود گذشت نزدیک به بیش از صد سال از جمله دموکراتیک ترین قوانین اساسی دنیا محسوب میگردد.

برخی برآن عقیده هستند که بدون در دست داشتن **پیش نویس قانون اساسی** انتخاب اصلح و شفافیت لازم جهت انتخاب درست نوع حکومت میسر نخواهد بود و در نتیجه اخذ رای سفید به شیوه جمهوری اسلامی اختیار رای دهندگان را در روز فراندنم ملی و تاریخ ساز از آنان سلب نموده و تلاش ایرانیان در رسیدن به آزادی و دست یازیدن به دموکراسی را به بیراهه خواهد برد و مردم در روز فراندنم به کلیات پیش نویس رای خواهند داد و مسلماً **تصویب نهائی** قانون اساسی آینده و رایزنی در جزئیات بر عهده مجلس منتخب موسسان و نمایندگان مردم خواهد بود.

چنین پیشنهادی مسلماً خون پدران ما را که برای بدست آوردن قانون اساسی ۱۹۰۶ و متمم و ماده واحده های آن را پایمال خواهد نمود و نوع حکومت ایران را به «لاتاری» خواهد گذاشت.

از یکسال و اندی پیش تدوین پیش نویس قانون اساسی ذهن برخی را بخود مشغول داشته بود ولی چون تنظیم چنین مجموعه ای در تخصص این افراد و از جمله اینجانب نمی باشد در گفتگو ها و تبادل ایمیل ها تامل کرده ام و همواره از خمیرمایه قانون اساسی ۱۲۸۵ خورشیدی (۱۹۰۶) دفاع کرده ام.

شاید بسیاری بر این باور باشند، که امروز نیاز به داشتن نسخه ای که تاحدودی مورد بررسی قرار گرفته و ایراد های اولیه آن برطرف شده ضرورت حاد دارد. با سرعت به روز موعود نزدیک می شویم و نخواهیم توانست رای خود را به صندوق فراندم بیاندازیم مگر پیش نویسی از دو نوع قانون در اختیار باشد. (پادشاهی مشروطه بر پایه پارلمان و سکولار - جمهوری بر پایه دموکراسی و سکولار). بدون داشتن پیش نویس قانون اساسی رای ملت به آن میماند که ورقه سفیدی را امضا و مهر کرده و در اختیار حاکمان قرار دهیم تا آنچه «آنان» صلاح میدانند در آن نوشته و حکم کنند.

شاید آنان تا حدودی حق داشته باشند، اینبار بنفع ملت هشیار و آگاه و شهروند مطلع ایرانی نیست که ورقه سفید امضاء به دست حکومت گرایان بدهد. وظیفه فرد فرد مردم هشیار و آگاه است تا دیگران و آنانی که کمتر سواد دارند را نیز به حقوقشان آگاه کنند. ملت است که مرکز دایره حکومت را به پرگار میکشد و اگر پایه آن بر جای سست استوار باشد دایره مردم و حکومت از هم پاشیده و میتواند در کوتاه مدت به استبداد تبدیل شود. نوع حکومت نیست که باعث دموکراسی یا استبداد میگردد بلکه مردم هستند که اجازه برقراری چنین روشی را میدهند. وظیفه مردم در یک دموکراسی بسیار سنگین است و استمرار دخالت آنان در هر برهه از زمان ضروری میباشد. بودن واژه «دموکراتیک یا سکولار ویا پارلمان» در کنار نام کشور نیست که کشوری را مطلوب برای زندگی میکند، بلکه درک راستین و واقعی مردم از حقوق و رفتار به قانون است.

بر همه ماست که سرنوشت خویش را رقم زنییم و اختیار آنرا از هم اکنون در دست بگیریم، روزی که این وظیفه را رها سازیم انتظار استبداد را خواهیم کشید.

قبل از رسیدن به زمان حساس و تاریخ ساز بایستی همگی از برای امنیت ملی، سازماندهی به روند گذر به دورانی که شاید بتوان آنرا دوران طلایی پس از انقلاب مشروطه ۱۹۰۶ نامید، پذیرش قانون اساسی که نظر طرفداران جمهوری و پادشاهی را بطور یکسان تامین کند دست به دست هم بدهیم.

ممکن است عده ای ایراد بگیرند؛ حال که رژیم پادشاهی را به جمهوری تبدیل کرده ایم برگشت دادن آن اشتباه خواهد بود و اینبار وظیفه ما تنها به حذف «جمهوری» و جدا کردن مذهب از حکومت خلاصه می شود. در جواب باید گفت: ما از امنیت و تمامیت ارضی و حاکمیت ملی سخن میگوییم. از دموکراسی سخن می گوئیم و در سایه این پدیده بایستی حق انتخاب افراد و گروه های مختلف در نظر گرفته شود. در سال ۱۳۵۷ حق انتخاب از مردم سلب بود؛ و به دلیل عدم حضور قانون اساسی ورد قانون اساسی ۱۹۰۶ ملتی سرگردان و در ترور و وحشت بسر برد. امروزه نمیتوان حقی را از فرد یا گروهی سلب کرد. حکومت از آن مردم است و هر کس در هر مقامی اداره امور کشور را بعهدہ بگیرد خدمتگزار مردم می باشد. نماد حکومت که همانا چگونگی ساختار نیروی اجرایی است با کار کرد دولت ربطی ندارد. مردم ایران ضامن اجرای قانون اساسی می باشند در هر نوع حکومت گذاری که انتخاب شود این وظیفه بطور موقت به شخص پادشاه و هیئت وزیران و در رژیم جمهوری به رئیس جمهور و هیئت وزیران واگذار می شود. لذا بدون حضور قانون اساسی که تکلیف آحاد ملت را روشن کند چنین گذاری به سوی دموکراسی میسر نخواهد بود. بدون قانون نمی توان حرکت کرد. بدون قانون اساسی ملت و مام میهن به انسانی میماند که شش و قلب نداشته باشد. چون مردم خواهند بود که در نهایت با رای اکثریت در مقابل اقلیت به پیروزی دست خواهند یافت. لذا حضور قانونی که امنیت و تمامیت ارضی را تامین کند نیاز خواهد بود.

فقط بدین ترتیب است که همه افراد مردم با آگاهی تمام از جزئیات اساسی شکل نظام آینده باآسودگی خاطر به آن خواهند پیوست. قانونی که بیش از ۷۰ سال بدون بکار گیری اصولی که هرگز نه در دوران قاجار و نه در دوران پهلوی بکار بسته نشده براساس سکولاریسم امنیت و اداره کشور را تضمین کرده است. براساس این پروسه همه اجزاء جامعه در شکل ابتدائی قانون اساسی و یا هر نام دیگری که به آن داده می شود شریک بوده و کسی با شک و تردید به رژیمی که از شکل آن بی اطلاع است رای نخواهد داد؛ (مجبور نخواهیم بود ورقه سرخ و سبز بدست مردم بدهیم) آنچه در فراندم سال ۱۳۵۷ (۱۹۷۹) نوعی تجاوز به حقوق مردم و اهانت به ملت بود که آنان را در حد صغیر بحساب آورده و حق رای و انتخاب را از آنان گرفت.

از افرادی که با ارسال نامه و نسخه پیش نویس قانون اساسی مورد نظر خودشان مرا یاری داده اند سپاسگزارم ولی از آنجا که قانون اساسی ۱۹۰۶ و متمم و ماده واحده های آنرا هرگز ترک نکرده ام ضمن اعلام آمادگی خود برای همیاری و همکاری برای ساخت تارنمای حاضر همچنان تا استقرار یک دولت ملی و برقراری آرامش و تشکیل مجلس موسسان آنطور که در قانون اساسی ۱۹۰۶ و متمم و ماده واحده های آن آمده است برای هرگونه تغییری در قانون یادشده همچنان وفاداری خودرا حفظ میکند.

از آنانی که در این راه پیشقدم هستند و از ابتکار و تخصص علمی برخوردارند و دموکراسی را در سایه آزادی سخن و اندیشه صمیمانه پذیرفته اند دعوت می شود تا پیمان ببندند و آینده کشورمان را تضمین کنند. نامه های الکترونیکی خود را به [Javidiran@peymanmeli.org](mailto:Javidiran@peymanmeli.org) ارسال نمایند.

ح-ک

سوم ژانویه ۲۰۰۳